

Повстання Арлекіна

КУПИТИ

Про книгу

Небачена жорстокість вирує на землях. Чорна армія переслідує Ашеву та Цестію, знищуючи все на своєму шляху.

Колишня принцеса Червоних запряглася боронити свій народ за будь-яку ціну, та чи зможе вона подолати власне горе, щоби відкрити правду про хромів, арлекінів й Ашеву?

Колишній Чорний хром ладен на все, щоби зупинити варварство свого народу, та чи здатен він обрати любов замість люті? Відповіді Ашева й Цестія знайдуть у містах-близнюках, розділених не лише кольором хрому.

ЧЕРВОНИЙ

АРЛЕКІН

ПОВСТАННЯ АРЛЕКІНА

РОБЕРТО РІЧЧІ

книга 3

Роберто Річчі

ЧЕРВОНИЙ
АРЛЕКІН

книга 3

Повстання Арлекіна

З англійської переклала Ірина Кобилінська

УДК 82-31

Р 56

Річчі Роберто

Р 56 Червоний Арлекін. Книга 3: Повстання Арлекіна / Роберто Річчі ; пер. з англ. Ірини Кобилінської. — Чернівці : Книги — XXI, 2024. — 192 с.

ISBN 978-617-614-654-4 (паперове видання)

ISBN 978-617-614-554-7 (електронне видання)

Небачена жорстокість вирує на землях. Чорна армія переслідує Ашеву та Цестію, знищуючи все на своєму шляху. Колишня принцеса Червоних запряглася боронити свій народ за будь-яку ціну, та чи зможе вона подолати власне горе, щоби відкрити правду про хромів, арлекінів й Ашеву? Колишній Чорний хром ладен на все, щоби зупинити варварство свого народу, та чи здатен він обрати любов замість люті? Відповіді Ашева й Цестія знайдуть у містах-близнюках, розділених не лише кольором хрому.

Усі права застережено.

Жодну частину з цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва.

ISBN 978-617-614-654-4 (паперове видання)

ISBN 978-617-614-554-7 (електронне видання)

The Red Harlequin Book 3 Rise of the Harlequin

First Copyright © 2014 Roberto Ricci

Copyright © 2020 Pantomimus Media Limited

Cover Illustrations by Pascal Demure

© Книги — XXI, 2024, видання українською мовою

© Ірина Кобилінська, 2024, переклад

*Підходь, підходь ближче,
друже мій. Не бійся.
Так, я арлекін,
але це не має тебе лякати.
Ти досі слухав мою історію
й дізнався правду про нас.
Настала черга розповісти тобі,
як я кохання пізнав.*

Розділ 20. ОБРЯД МОКСІЇ

В Евердійському лісі завжди було сиро й вогко. Щодня його поливали м'які туманні дощі. Моїм очам часто доводилося звикати, перш ніж я міг пройти далі вглиб лісу. Запаха густого листя не пропускала ані промінчика світла. Гущавина була непроглядно темною та водночас неможливо живою. Лісом снували комахи й птахи усіх видів, як-от пістрявий птах піттa, якого Зелені прозвали летючою райдугою через строкатий колір пір'я. Птаство заповонило весь ліс і своїм безупинним дзвінким щебетом сповіщало про себе кожному мешканцеві. Однак я не зважав на цей гамір. Я любив спостерігати за птахами, що звисали з гілок догори дригом. Переливом червоних, синіх і жовтих пір'їн вони нагадували мені нас — арлекінів. Ми були вільними створіннями, зовсім як ці птахи. От тільки замість кольорового пір'я в нас кольорові душі.

Так, я вже не боявся бути арлекіном. Я прийняв свою долю. Я відчув хвилю радості, раз і назавжди знявши маску. Я був відкритий свободі та знанням, що їх здобув, коли покинув Чорний народ і вирушив у подорож Блакитними й Червоними землями.

Усе частіше мої думки поверталися до міста, яке я нещодавно покинув, — Червоного міста Самаріса. Багато дорогих мені людей утратив я там. Найближчим для мене був Хтоміо, більш відомий як король Квадріо. Ми розділили з ним багато пригод і були настільки близькими, що я любив його, як другого батька. Він навчив мене виживати, боротися і звільнив від ярма, що висіло на мені через приналежність до єдиного кольору храму. Моєю другою втратою була маленька мила дівчинка, на ім'я Тіара, сирітка з найбіднішої касты Червоних храмів — недоторканих яні. Тіара жила за стінами міста Самаріса, більшість храмів уникали її. Скромним укриттям дівчинки була халупка із сухої багнюки на березі моря, та все ж вона

самовіддано ділилася зі мною всім, що мала. Завдяки їй я заприятелював із кількома Червоними храмами — яні, які тепер жили зі мною у вигнанні як арлекіни. Ми боролися пліч-о-пліч, втікаючи з Червоного королівства, з Фіолетових та Блакитних земель, і стали ближчими, ніж брати. Хто б міг подумати, що Чорний храм може так зрівнятися з Червоними храмами — його заклятими ворогами? Так, неймовірні речі трапилися зі мною в Самарісі.

І хоч мені довелося зазнати багато страждань, та я став сильнішим, ніж будь-коли. Я здавався собі схожим на могутні дерева Зеленого лісу. Що б там не було, вони що не день, то росли, ставали вищими й ошатнішими.

Над усім розлогом височіли дерева, які Зелені називали Співочими Зірками. Ці дерева вирости вищими за п'ятдесят хромів. Їхнє масивне сплутане гілля вкривали мох та ліани. Коли йшов під ними, здавалося, ніби потрапив до будинку, кімнати якого виткані із зеленого мережива. На стовбурах росли великі екзотичні орхідеї, отримуючи необхідну поживу просто з кори. Їхні солодкі квітки тяглися вгору, знаходили тьмяні сонячні промені й намагалися ввібрати пелюстками цю сяючу енергію. Співочі Зірки також були домом для величезних бджіл, завбільшки як половина мого кулака. Їхні соти довжелезними полотнами звисали під зеленими кронами. Зелені говорили, що саме джеркотливе гудіння бджолиних крилець дарує деревам «голоси» для їхніх «пісень».

Ах, так, Зелені. Під час своїх мандрів я часто дивувався, як міг вважати цей сумирний народ ледачими крадіями та брехунами. Як і інші храми, я осудив увесь Зелений народ через кількох паршивих овець. Насправді я ще багато мав дізнатися про них. Утративши все, Зелені боялися наживати власне майно, яке в них могли відібрати або зруйнувати. Вони воліли проживати кожен день таким, як він є.

Ділилися всім, що мали, творили, пустували та прагнули глибшого єднання з природою.

Сподіваюся, мені пробачать мою упередженість до цього народу, що виникла через Астора — першого Зеленого храма, який мені зустрівся. Він використав мене, обікрав, штовхнув сторчма у величезну купу неприємностей, а тоді покинув напризволяще. Але серед гармонії Зеленого лісу навіть ті події здавалися далеким минулим. І все це завдяки Фейлан — великодушній жриці Евердії.

Коли ми забрели на землі Зелених, Фейлан прихистила нас, хоч ми тоді радше здавалися невігласами, дикими посмітюхами, ніж цивілізованими храмами. Диво, що вона не дозволила змії вбити нас на місці. Натомість вивела нас із лісу й запропонувала укриття. Вона так майстерно вміла ховатися, що ми навіть не здогадувалися, що жриця та її послідовники йшли за нами назирці, спостерігаючи, вивідуючи нашу істинну натуру!

Вона була особлива... ця Фейлан: ясно-зелені очі та червоне заколоте волосся, зовсім як колір листя перед зимою. Її тіло було великим і щедрим, зовсім як і її душа. Вона дуже відрізнялася від інших правителів, яких я зустрічав у своїх подорожах. Вона не була деспотичною, як Чорні старійшини, жадібною, як Блакитні барони, або чванливою, як Червона знать. Вона була відкритою та приязною. Любила кожнісінького Зеленого — і вони любили її у відповідь.

Гармонія між правителькою та її народом здавалася винятковою. Життя Зелених хромів разюче відрізнялося від звичного мені життя Чорних. Не було бездумної покори та тяжкої надсадної праці, яку доводилося виконувати храмам мого народу в Аксіумі. Зелені жили без утисків та обмежень, вільні робити, що і як їм заманеться, аби тільки це не шкодило іншим. «Небо нам замість даху, і вся земля — наш дім», — чи не єдина правдива річ, яку сказав мені Астор. Зелені воліли жити в гущавині або високо в кронах дерев, аніж у своїх простеньких

шатрах. Дехто з них, переважно жінки з немовлятами, знайшов собі прихисток у руїнах храму. Ми ж, арлекіни, облаштувалися в самому центрі лісу, недалеко від руїн амфітеатру.

Кожен хром у цьому місці жив моментом, ласуючи ним, немов медом. Зелені їли небагато, кусаючи помалу, шматочок за шматочком. Та по завершенню вони були ситіші за будь-якого Блакитного торговця, який напихався дорожезними солодощами, аби лише підкреслити свій статус. Із усієї нашої братії Даереку було найважче звикнути до їжі Зелених. Він постійно щось жував, та що більше їв, то голоднішим ставав. Була й одна спільна для нас, утікачів із Самаріса, проблема: спрага, якої ми не могли втамувати, — спрага до життя.

Найскладніше, до чого нам довелося пристосовуватися, — спілкування з іншими хромами без масок. Я досі пам'ятав ту замалу на мене маску, яку зробив Астор, видаючи мене за Зеленого. Між своїми Зелені лише зрідка носили маски, а коли й надягали, то це були прекрасні, вирізьблені з дерева маски для ритуалів чи спілкування з хромами інших кольорів. Носити маску поміж своєю «лісовою сім'єю» вважалося грубістю. Ані я, ані мої друзі-морхрони ніколи не бачили цілого міста хромів без масок. Вони були просто перед нами. Не ховалися, не боялися показувати своїх облич! Це було прекрасно. Це роззброювало і змушувало почуватися зовсім оголеним. Обличчя кожного хрома, щасливий він чи сумний, завжди було відкрите напоказ — і всі могли його бачити. Минуло вже чимало часу, та можливість розпізнавати чужий вираз обличчя так приголомшувала, що здавалося, ніби мене скинули зі скелі, що я лечу й ніяк не сягну дна. Я часто помічав, що витріщаюся на Зелених хромів, вивчаю лінії їхніх посмішок та блиск очей. Але сила цих неприхованих емоцій завжди змушувала мене відводити погляд.

Якось Фейлан спіймала мене за цим заняттям. Я почувався, ніби збочений шпигун.

— То наш арлекін допитливий? — проказала вона, безжурно дражнячи мене.

Я кивнув і зашарівся.

— Фейлан, розкажи мені, що саме трапилося з Евердією? — запитав я, щосили бажаючи змінити тему розмови. — Як ваш великий народ опинився в такій руїні?

— Приходь на один з моїх уроків — і дізнаєшся, — відповіла вона.

Фейлан неспішно рушила камінними уламками до старовинного внутрішнього двору великого храму, де на сходах гралися дітлахи, і плеснула в долоні:

— Ходімо, маленькі, ходімо!

Ніби каченята, юні Зелені храми пішли слідком за жрицею вниз сходами до старого амфітеатру, який Фейлан називала «серцем Евердії». Я швидко приєднався до них, а разом зі мною і Даерек. Він підслухав наш діалог, і тепер його теж розбирала цікавість.

— Що ти робиш? — запитав він, відкушуючи шматок червоного блискучого яблука.

— Вчу новий урок, — відповів я.

Щойно вмостившись навколо Зеленої жриці, дітлахи почали просити:

— Будь ласка, Фейлан, розкажи нам ще раз, як ти повернулася в Евердію! — кричали вони.

— Я вже багато разів розповідала вам цю історію. Немає потреби повторювати знову. До того ж сьогодні я хотіла поговорити з вами про Моксію...

Її слова зустрів ще улесливіший і ще наполегливіший хор голосів:

— Будь ла-а-а-аска.

— Що ж, добре, як я можу відмовити таким маленьким солоденьким горошинкам? — Фейлан озирнулася на нас із Даереком і грайливо

підморгнула моєму другові морхромові. Він спантеличено поглянув на мене.

Я поплескав його по спині:

— То ти в нас маленька солоденька горошинка? — його обличчя почервоніло, наче помідор, а я не зміг стримати гикотіння.

Звертаючись до своїх юних послідовників, Фейлан змахнула леткими, схожими на листя рукавами свого домотканого костюма. Як усі Зелені, вона носила вузьку туніку із широкими рукавами. У такому одязі було зручно пробиратися лісовими хащами, а рукава Зелені використовували замість кишень. Саме туди вони ховали потрібні предмети чи інструменти, залишаючи руки вільними. Та Фейлан через ці рукава скидалася на паву, що розпустила хвоста.

— Були часи, коли Евердія, ніби маяк, направляла інші землі, — заговорила вона. — Це було місце, де радо зустрічали всі народи, місце найродючішої землі. Та інші храми заздрили нам і нашому щастю. Вони не могли збагнути, чому наші домівки не мають дверей, а наші серця — кордонів, бо їхній світ був далекий від гармонії з природою. Вони звели високі стіни, щоб відгородитися від неї. Замість відкрити обличчя сонячному світлу вони створили маски, щоб ховатися в тіні.

Слухаючи оповідь Фейлан, я пригадав, як колись Астор розповідав мені таку ж історію. Мені стало цікаво, чи не Фейлан навчила його цим словам, як зараз учить найменшеньких Зелених. І хоч ми уникали один одного тут, в Евердії, та я був насторожі — його присутність непокоїла мене. Я заспокоював себе тим, що був чесним з Фейлан, сказавши їй про лиху натуру Астора. Тож мені немає чого боятися, якщо він схоче, а він обов'язково схоче, збрехати їй про нашу історію.

Моя увага повернулася до уроку Фейлан. Вона продовжувала говорити про інших хромів:

— Урешті страх об'єднав їх супроти нас. Чорні, Блакитні, Червоні, Жовті, Помаранчеві... навіть зазвичай мирні Фіолетові прийшли і

спалили Евердію, — вона зробила паузу, щоб додати трагізму своїм проникливим словам. — Та не вдовольнившись лише руйнуванням нашого величного міста, Чорні й Блакитні силою вигнали нас із наших земель...

Я побачив сумні обличчя дітей, і мені стало соромно за все, що наробили Чорні. На мить я подумав, чи не брав і мій батько участі в цьому нападі.

— Ми, Зелені, розпорошилися всіма землями, ніби насінини, рознесені вітром. Багато сонцестоянь блукали ми різними дорогами. Ось чому інші храми почали називати нас кочівниками. Та ми не могли розквітнути будь-де в іншому місці. Дехто з нас утратив надію і почав чинити погані речі... речі, яких Зелені ніколи не роблять. Інші храми звинуватили всіх нас у крадіжках, брехні та шахрайстві. Це були сумні часи... досі, хоч ми й відділилися від Евердії, ніби пагони від материнського дерева, але гілки нашого духу й далі тягнулися до неба, щоб знову сплестися воєдино з Богинею-Матір'ю. Відстань між нами не порівняти з міцним зв'язком, яким ми приросли до нашої землі.

— Сонцестояння минали й минали... — продовжувала вона.

— ...доки одного дня... — втрутився один з малюків.

— Доки одного дня, — весело повторила Фейлан, — я не почула, як Богиня-Мати промовляє до мене з дерева Співочої Зірки. Вона сказала мені, що настав час повернутися. Саме це я і зробила, та спершу приготувала священний зелений розчин. Я принесла його з собою як дарунок, і цей дарунок — жива кров рослин і самої Богині-Матері.

З цими словами Фейлан дістала з рукава пляшечку зеленої рідини й розприскала її на дітей, які аж заходилися сміхом. Рідина мала сильний їдкий запах, і я одразу ж упізнав рідкий хлорофіл. Ми в Аксіумі теж його використовували, бо він був відомий як джерело здоров'я та енергії.

— Повернувшись, — продовжила жриця, — я дізналася, що Чорні та Блакитні через жорстокість своїх душ зробили нашу землю безплідною. Вони щосили намагалися використати її, та не зібрали жодного врожаю. Знаєте, чому? — запитала вона маленьких хромів.

— Бо земля потребує любові! — в унісон закричали вони.

— Саме так! — розпливлася в усмішці Фейлан. Але вмить знову посерйознішала. — Випалена земля лишалася сухою, зовсім як їхні серця. Без любові нічого не зросте. Я дала нашій землі священний зелений розчин, що принесла з собою. Та головне, я повернула їй утрачену любов. Поступово земля почала дарувати свої плоди. За кілька сонцестоянь тут знову постав ліс!

Жриця вказала на густі зелені джунглі, що утворювали тінистий навіс над амфітеатром.

— Ці ліси, ця земля захищають наші обличчя. Ось чому тут не потрібні маски. Перед лицем Богині-Матері всі ми однакові.

Хоча дітлахи вже чули цю історію раніше, оповідь настільки захопила їх, що вони дослухалися до слів жриці з тим самим трепетом, що й уперше. Я теж був захоплений Фейлан. Вона була справжньою лідеркою, якій вдалося створити люблячий народ, що процвітав, доки Аксіум усихав до смерті, згораючи від колективного гніву.

Мої похмурі думки розвіяла Фейлан. Плеснувши в долоні, вона оголосила:

— А тепер ходімо, час готуватися до Моксії.

— Моксія! Моксія! — радісно закричали дітлахи.

Фейлан приклала руку до чола:

— Ой! Здається, спека Брата Сонця погано на мене вплинула! Зовсім не пригадую, що таке Моксія. Може хтось пояснити мені?

— Я! Я! Я! — в унісон закричали маленькі Зелені.

— Дайте подумати... гм-м-м... ти скажи, Блендо.

Повненька хромка в туніці, удвічі більшій від неї, закрутилася від радості й підстрибнула.

— Моксія — наш найважливіший обряд. Під час нього ми об'єднуємося з Богинею-Матір'ю, — напам'ять проспівала вона.

— Дуже добре! — похвалила Фейлан. — Що глибше ми заходимо в ліс, то потрібніший нам ритуал Моксії, аби возз'єднатися з природою та з Богинею-Матір'ю. Тепер, маленькі, подумайте, як би ви хотіли об'єднатися з Богинею-Матір'ю, і починайте збирати речі, потрібні для вашої Моксії!

— Я хочу бути деревом! — заявив один малюк.

— Я хочу бути небом! — закричав інший.

Діти зникли в навколишньому лісі, щоб відшукати все необхідне для проведення свого обряду.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ